

LEE CHILD & ANDREW CHILD

DOKONALÝ PLÁN

Mysleli si, že akce nemá chybu. Jenže nepočítali s Reacherem

Dokonalý plán

Vyšlo také v tištěné verzi

Lee Child, Andrew Child

Dokonalý plán – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

DOKONALÝ PLÁN

LEE
CHILD
& ANDREW CHILD

**DOKONALÝ
PLÁN**

Přeložila Iva Harrisová

Věnováno všem, které jsme ztratili příliš brzy

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2023
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2022 Lee Child and Andrew Child
All rights reserved.

Z anglického originálu *No plan B*
(First published by Bantam Press an imprint
of Transworld Publishers, Great Britain, 2022)
přeložila © 2023 Iva Harrisová
Redakce textu: Jiří Pacek
Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První vydání v českém jazyce

ISBN tištěné knihy: 978-80-7595-640-8
ISBN ePUB: 978-80-7595-641-5
ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7595-642-2
ISBN PDF: 978-80-7595-643-9

PRVNÍ KAPITOLA

PORADA SE KONALA v místnosti bez oken.

Místnost byla obdélníková a okna neměla proto, že neměla vnější zdi. Nacházela se uvnitř větší, čtvercové místnosti. A čtvercová místnost se nacházela uvnitř ještě větší osmiúhelníkové místnosti. Hnízdo všech těchto místností dohromady tvořilo velitelské centrum jednotky S2 nápravného zařízení Minerva ve Winsonu ve státě Mississippi. Společně se sesterskou separační jednotkou S1 to bylo nejlépe zabezpečené místo v celém komplexu. Mělo soustředné zdi jako středověký hrad. Navrhli ho tak, aby se do něj nedalo proniknout. Zvenčí, i kdyby zaútočili ti nejodhodlanější zachránci. A zevnitř, dokonce i při nejbouřlivější vzpouře.

Aspekt bezpečnosti byl vítaný, ale vedení si to místo vybralo k setkání kvůli soukromí. Kvůli naprostému utajení, jež nabízelo. Jelikož zbytek jednotky S2 byl prázdný. Bez dozorců. Bez pracovníků administrativy. A nepoužívala se ani jedna ze sto dvaceti izolačních cel. Nebylo to zapotřebí. Ne při způsobu, jakým řídilo vězení současné vedení. Pokrokový přístup se stal zdrojem obrovské hrdosti. A vysloužil vedení skvělou pověst na veřejnosti.

V místnosti sedělo šest mužů a bylo to jejich třetí tajné setkání v uplynulém týdnu. Usadili se okolo dlouhého úzkého stolu a k prázdné bílé stěně byly odsunuté dvě volné židle. Židle byly z jasně modrého polycarbonátu. Bez spojů a švů, vyrobené jako jednolité kusy. Díky svému tvaru a materiálu se nedaly snadno zlomit. Díky barvě se nedaly zakrýt

narušené nebo nalomené části. Byly praktické. Ale značně nepohodlné. Všechny zbyly po předchozím vedení.

Tři z mužů na sobě měli obleky. Bruno Hix, výkonný ředitel a spoluzakladatel Minervy v čele stolu. Damon Brockman, provozní ředitel a další spoluzakladatel po Hixově pravici. A Curtis Riverdale, ředitel věznice vedle Brockmana. Muž vedle Riverdalea a poslední u stejné strany stolu měl na sobě uniformu. Byl to Rod Moseley, šéf winsonské policie. U protější strany stolu nalevo od Hixe seděli dva muži, kterým táhlo na třicet. Oba na sobě měli černá trička a džíny. Jeden měl zložený nos, monokly na obou očích a čelo plné ošklivých nachových modřin. Druhý měl ruku v pásce. Oba uhýbali očima.

„Takže je to problém, nebo není?“ Brockman pokrčil rameny. „Dokáže někdo s určitostí říct, že je to problém? Nedokáže. Takže bychom měli pokračovat podle plánu. V sázce je toho tolik, že si nemůžeme dovolit začít vyšilovat.“

„Ne.“ Riverdale zavrtěl hlavou. „Pokud existuje *možnost*, že vznikl problém, znamená to, že máme problém, tak to vidím já. Bezpečnost nade vše. Měli bychom –“

„Měli bychom to vědět najisto,“ prohlásil Moseley. „Učinit fundované rozhodnutí. Klíčová otázka zní, podíval se ten chlap do obálky? To je to, co potřebujeme zjistit.“

Zavládlo ticho.

„Takže?“ Moseley natáhl nohu a nakopl pod stolem muže s rukou v pásce. „Probud' se. Odpověz na otázku.“

„Nechte mě vydechnout.“ Muž potlačil zívnutí. „Museli jsme jet celou noc, abychom se dostali do Colorada. A pak další celou noc, abychom se sem vrátili.“

„To mě opravdu dojíámá k slzám.“ Moseley šťouchl muže chodidlem. „Jenom nám to pověz. Podíval se?“

Muž se zahleděl do zdi. „Nevíme.“

„Vyřešení otázky, jestli se podíval, nestačí,“ namítl Riverdale. „Pokud se podíval, potřebujeme vědět, jestli pochopil, co vidí. A co s tím má v plánu udělat.“

„Otázka, jestli se podíval, je nepodstatná,“ prohlásil Brockman. „Podí-

val se, no a? Nic z toho, co bylo v obálce, neposkytuje nejmenší vodítko k tomu, co probíhá.“

Riverdale zavrtěl hlavou. „Stálo tam v pátek v deset hodin ráno. Černé na bílém. Čas, datum, místo.“

„A co má být?“ Brockman rozhodil rukama. „Pátek je den slavení a radovánek. Není na tom vůbec nic podezřelého.“

„Ale byla tam také fotografie.“ Riverdale bodal při každé slabice prstem do vzduchu. „Osmnáct na dvacet čtyři. Nešla přehlédnout.“

„A znovu, nic to neznamenaá.“ Brockman sebou hodil na opěradlo židle. „To by sem ten chlap musel přijet. Přesně v pátek. A i kdyby se ukázal, nic by nám nehrozilo. Vybrali jsme velice pečlivě.“

„Nevybrali. Jak bychom mohli? Měli jsme jenom devět na výběr.“

Moseley se krátce usmál. „Není to ironie osudu? Ten, kterého jsme vybrali, je skutečně nevinný.“

„Já bych tomu neříkal ironie osudu.“ Riverdale se nazlobeně zamračil. „A nebylo jich devět. Bylo jich jenom pět. Ostatní mají rodiny. To je vyřadilo ze hry.“

„Devět?“ opáčil Brockman. „Pět? Není to jedno? Na počtu nezáleží. Záleží jenom na výsledku. A ten výsledek je dostatečně dobrý. I kdyby se ten chlap ukázal, jak blízko se dostane? Bude přinejmenším třicet metrů daleko.“

„Nemusí se ukázat. Stačilo by, aby se díval na televizi. Online. Přečetl si o tom v novinách.“

„Ředitel má pravdu,“ upozornil Moseley. „Možná by bylo lepší nebudit tentokrát velkou pozornost. Možná bychom měli vyloučit média. Mohli bychom předložit nějakou blbost v tom duchu, že respektujeme soukromí vězňů, nebo něco podobného.“

„To není nutné.“ Brockman zavrtěl hlavou. „Opravdu si myslíte, že má ten chlap televizi? Počítač? Předplatné *New York Times*? Je úplně bez prostředků, kristepane. Přestaňte hledat problémy. Žádné neexistují.“

Hix poklepal špičkami prstů o stůl. „Prezentace v médiích je pro firmu důležitá. Vždycky jsme vystupovali na veřejnosti. Odjakživa. Kdybychom změnili strategii, upoutali bychom na sebe ještě větší pozornost. Lidi by si mysleli, že je něco v nepořádku. Ale jsem názoru, že to potřeb-

bujeme vědět. Podíval se?“ Obrátil se k mužům v tričkách. „Nejlepší odhad. Neexistuje nesprávná odpověď. Stalo se, tak se stalo. Jenom řekněte, co myslíte.“

Muž se zlomeným nosem se zhluboka nadechl ústy. „Myslím, že se podíval.“

„Myslíš?“ otázal se Hix. „Ale nejseš si jistý.“

„Ne stoprocentně.“

„Dobře. Kde byla ta obálka?“

„V pytli.“

„Kde byl ten pytel?“

„Na zemi.“

„Tys ho položil na zem?“

„Potřeboval jsem volné ruce.“

„Kde byl pytel, když přijelo auto?“ zeptal se Hix.

Muž s rukou v pásce odpověděl: „Na zemi.“

„Na stejném místě?“

„Jak to máme vědět? Nebyl jsem u toho, když ho tam Robert pokládal. Robert byl v bezvědomí, když jsem ten pytel zvedl.“

Hix se na okamžik odmlčel. „Dobře. Jak dlouho byl ten chlap s pytlem o samotě?“

„Nevíme. Nemohlo to být dlouho. Maximálně pár minut.“

„Takže je možné, že se podíval,“ usoudil Hix. „Přinejmenším nakoukl dovnitř.“

„Ano,“ potvrdil muž se zlomeným nosem. „A nezapomeňte, že pytel byl roztržený. Jak se to stalo? A proč? My jsme to neudělali.“

Brockman se předklonil. „Podle toho, co jste nám řekli, to byla šílená scéna. Všude trosky. Naprostý chaos. Pytel se pravděpodobně roztrhl náhodou. Nepřipadá mi to jako významné vodítko. A ti druzí dva nenahlásili, že by se podíval.“

Muž s rukou v pásce pravil: „Ti nenahlásili vůbec nic. Ani nevíme, kde jsou.“

Brockman opáčil: „Musí být ještě na cestě domů. Mají nejspíš potíže s telefonem. Kdyby se však vyskytlo něco znepokojivého, určitě by našli způsob, jak nám dát vědět.“

„A ten chlap se na policii o ničem nezmínil,“ doplnil Moseley. „Několikrát jsem mluvil s tamějším zástupcem. To musí něco znamenat.“

„Pořád si myslím, že se podíval,“ trval si na svém muž se zlomeným nosem.

„Měli bychom to odpískat,“ řekl Riverdale.

„To je největší pitomost, jakou jsem kdy slyšel,“ prohlásil Brockman. „Nestanovili jsme datum. Nevybrali jsme čas. Udělal to soudce, když podepisoval příkaz k propuštění. To dobře víte. Když začneme s nějakými nesmyslnými pozdržovacími taktikami, upozorníme na sebe jedině inspektory. Musí vám být jasné, k čemu by to vedlo. To bychom se taky klidně mohli střelit do hlavy, okamžitě, tady na místě.“

Riverdale se zamračil. „Neříkám, že bychom to měli posunout. Říkám, že bychom se měli vrátit k původnímu plánu. Jeho změna byla od začátku chyba.“

„Tím by se vyřešil páteční problém. Pokud nějaký existuje. Ale neměli bychom pak východisko z většího průšvihů, ve kterém vězíme. Ze situace s Carpenterem.“

„Od začátku říkám, že tahle situace se dá vyřešit velice snadno. Jedním výstřelem zezadu do hlavy. Udělám to sám, jestli jste přehnaně citliví.“

„Víte, co by nás to stálo? O kolik kšeftů bychom přišli?“

„Přijdeme o mnohem víc než jenom o peníze, jestli se ten chlap dovtípí.“

„Jak by se mohl dovtípit?“

„Třeba sem přijede. Sám jste řekl, že je to možné. Mohl by se začít šťourat tam, kde nemá. Býval vojenský policista. Má to v krvi.“

„Vojenský policista býval před dlouhými lety,“ upozornil Moseley. „Dozvěděl jsem se to od toho zástupce.“

Hix poklepal na stůl. „Co ještě víme?“

„Moc toho není. Ten chlap nemá řidičák. Podle finančního úřadu nikdy nepracoval. Ne od té doby, co odešel z armády. Nepoužívá sociální síť. Neexistuje jeho současná fotografie. Stal se z něj vandrák. Což je trochu smutné, ale pro nás podstatné. Nevypadá jako někdo, kvůli komu bychom si museli dělat starosti.“

Brockman opáčil: „Vandrák nebo milionář, jaký šílenec by se trmácel

přes půlku země jenom proto, že si přečetl pár papírů a zahlédl nevinnou fotku?“

„Spekulujte si, jak chcete, ale pořád se mi to moc nelíbí,“ řekl Riverdale. „Pokaždé když jsme měli poradu, jsme se domnívali, že je problém pod kontrolou. A pokaždé jsme se mylili. Co když se teď také mylíme?“

„Nemylíme se.“ Brockman bouchnul dlaní do stolu. „Zvládli jsme každou situaci, která se vynořila. Na devadesát devět procent.“

„Na devadesát devět. Ne na sto.“

„Život není dokonalý. Občas se musí zamést střepy. Což jsme udělali. Našli jsme prasklinu. Zacpali jsme ji způsobem, se kterým všichni souhlasili. Zjistili jsme, že chybí obálka. Získali jsme ji zpátky způsobem, se kterým všichni souhlasili.“

„A teď se do té obálky podíval ten divnej chlap.“

„Možná se do ní podíval. Nevíme to jistě. Ale musíte uznat, že to není moc pravděpodobné. Nepověděl nic policajtům. To bychom věděli. A neinformoval FBI ani vězeňský úřad. To bychom také věděli. Dejme tomu, že si dal všechno dohromady během pár vteřin, kdy byl o samotě s obálkou. Proč by si ten poznotelek nechával pro sebe? Co s ním chce udělat? Vydírat nás? A opravdu si myslíte, že by do pátku urazil dva tisíce kilometrů? Neblázněte.“

„Pánové!“ Hix opět poklepal na stůl. „To stačí. Všechno v pořádku. Poslechněte si moje rozhodnutí. Nemůžeme vědět, jestli se ten chlap podíval do obálky. Není to příliš pravděpodobné, tak bychom neměli panikařit. Zejména za daných okolností. Ale na druhou stranu nezaškodí, když budeme opatrní. Ten chlap se dá snadno poznat, že ano?“

Muž se zlomeným nosem přikývl. „Nejde přehlédnout. Sto devadesát pět centimetrů. Dobrých sto deset kilo. Zanedbaný.“

„Je pěkně pomlácený,“ dodal muž s rukou v pásce. „Dal jsem si záležet.“

„Měl jsi ho zabít,“ řekl Brockman.

„Myslel jsem, že jsem to udělal.“

„Měl jsi to udělat stoprocentně.“

„Jak? *Zařídte to tak, aby to vypadalo jako nehoda.* To nám nařídili ti

DOKONALÝ PLÁN

druzí dva. Usoudil jsem, že to platí i na toho chlapa. Nevypadalo by to moc jako nehoda, kdybych ho střelil do hlavy.“

„To stačí!“ Hix počkal, až se rozhostí ticho. „Poslechněte si můj plán. Rozběhneme sledování. Ve dne v noci. Od teď až do soboty. Pokud ten chlap vkročí do města, budeme na něj připravení. A tentokrát si nebudeme muset dávat záležet na tom, aby to vypadalo jako nehoda.“

DRUHÁ KAPITOLA

JACK REACHER DORAZIL do Gerrardsvillu ve státě Colorado v pondělí po ránu dva dny před tím, než se konala tajná porada pracovníků Minervy. Svezl ho řidič nákladáku s balíky vojtěšky a vysadil ho u farmy jižně od města, takže poslední kilometr a půl urazil pěšky. Byla to příjemná procházka. Udělalo se teplo, ale ne horko. Po vysoké široké modré obloze pluly chomáče mraků. Vzduch byl řídký a průzračný. Kam až oko dohlédlo, se rozkládala plochá krajina, zelená a úrodná. Konstrukce zavlažovacích zařízení označovaly hranice nekonečných polí, na nichž se vypínaly k slunci stvoly a listy nejrůznějších velikostí a odstínů. Horizontu nalevo vévodily hory. Vyčnívaly přímo ze země, nezvedaly se pozvolně a neměly mírná úpatí a jejich vrcholky s čepičkami sněhu se zařezávaly do nebe jako zuby pily.

Reacher došel až k hlavní třídě města. Téměř kilometr ji po obou stranách lemoval jenom jeden blok obchodů a kanceláří a teprve potom se rozvětvovala do ulic s obytnými domy. Komerční budovy měly jednotnou velikost. Byly dvoupodlažní a všechny postavené ve stejném stylu. Také byly stejně staré – pocházely z konce devatenáctého století, podle dat vyřezaných na některých dveřních překladech soudě – což dodávalo místu atmosféru časové schránky. Z doby, kdy se ještě cenil řemeslný um. Zcela jednoznačně. Všechny fasády byly z kamene, mramoru nebo žuly. Dřevo kolem dveří a oken bylo spletitě vyřezávané a bohatě pozlacené. A na každém prvku byla znát svědomitá péče. Rea-

cherovi se líbilo, co vidí. Nepřišel však do města obdivovat architekturu. Hodlal navštívit muzeum.

Předchozí den sebral v bistru noviny, které tam někdo zanechal. Narazil v nich na článek o zubaři a detektoru kovů. Zubař dostal přístroj jako dar u příležitosti odchodu do důchodu. Jednalo se o jakýsi vtip pro zasvěcené, protože zubař byl známý tím, že když našel v ústech nových pacientů plomby od svých kolegů, trval na tom, že musí plomby vytáhnout a nahradit je vlastními. Zubař se každopádně rozhodl, že využije nenadálý volný čas, a stal se z něj amatérský archeolog. Už dávno byl posedlý občanskou válkou, a tak začal navštěvovat místa bitev. Malých i velkých. Známých i neznámých. A u Pea Ridge v Arkansasu našel spoustu střepin dělostřeleckých granátů a další artefakty. Stala se z nich putovní výstava o vývoji taktik Unie, což Reachera zaujalo. Gerrardsville byl jedním z míst zastávek výstavy. A vzhledem k tomu, že se Reacher nacházel jen pár kilometrů nedaleko a výstava byla stále otevřená, rozhodl se, že se podívá.

V kavárničce, kterou míjel, si dal kávu a k muzeu se dostal před polednem. Zdržel se až do zavírací doby. Pak ho musela vyhnat jedna z kurátorek. Jmenovala se Alexandra. Reacher s ní zapředel hovor o výstavě. Po chvíli změnili téma na restaurace ve městě a ukončili ho tím, že spolu šli na burger. Alexandra vybrala ošuntělý podnik. Se stoly z hrubého dřeva. Dlouhými lavicemi. Rozvrzanými prkny na podlaze. Starými obaly od desek všude po stěnách. Jídlo jim však přinesli rychle. Talíře byly vrchovatě naložené. Ceny nízké. Reacherovi se celý podnik velice zalíbil.

Zatímco jedli, změnili téma na hudbu a skončili spolu v baru. Byl malý. Intimní. Tmavý. Hrála bluesová kapela. Většinou Magic Slima proloženého písničkami od Howlin' Wolfa. Což odpovídalo Reacherovu vkusu. Alexandra objednala dvě piva, a zatímco popíjeli, změnili opět téma. Tentokrát je zavedlo úplně jinam. A pokračovalo až do Alexandřina bytu.

Její byt se nacházel nad obchodem u hlavní městské křižovatky. Byt byl malý. Minimalisticky zařízený. Bez zbytečného nábytku. A zbytečné výzdoby. Byla v něm však lednice, tak si dali další pivo. Byl v něm CD přehrávač, tak ještě chvíli poslouchali muziku. Byla v něm ložnice. A jakmile se do ní dostali, nepotřebovali už nic jiného.

TŘETÍ KAPITOLA

MUZEUM OTVÍRALO DALŠÍ DEN až v deset ráno a Reacher s Alexandrou zůstali v posteli do poslední možné minuty. Zůstali v posteli, ale nestrávili celou dobu tím, že by spali. Alexandra věděla, že už jí nezbývá moc času, ale přesto se rychle osprchovala. Měla pocit, že to bude rozumné vzhledem k činnosti, kterou až do posledního okamžiku prováděli. Nakonec políbila Reachera na rozloučenou a odpěchala za svým vybraným kouskem historie. Reacher se osprchoval v daleko menším chvatu a pak sešel dolů po schodech a ven na chodník. Uvažoval o své bezprostřední budoucnosti. Zastavil se a zadíval se na chvíli na hory. Potom spatřil ženu kráčející směrem k nim. Po druhé straně ulice, směrem na západ. Došla už téměř ke křižovatce. Na semaforu pro chodce svítilo *Nepřecházejte*. Na opačném rohu stál jakýsi muž a čekal, až bude smět přejít. Směrem na sever se blížil autobus a byl jen kousek od toho, aby mezi oběma projel.

Řidička autobusu zahlédla pohyb.

Spíš pouhou šmouhu. Nízko a po své pravici. Kulovitý předmět. Zhoupl se dolů a opsal čtvrtinu dokonalého kruhu. Jako meloun připravený na provaze, řekla následující den povinně přidělenému psychologickému poradci. Až na to, že to nebyl meloun. Byla to hlava. Lidská hlava. Ženská. Pár centimetrů od předního skla. Přímo před očima. Zářivá a bledá ve slunečním světle, jako by už patřila do světa

duchů. Pak zmizela. Ale ne proto, že by to byla jen vidina. Výplod řídiččiny fantazie, i když řídička se modlila, aby tomu tak bylo. Hlava zmizela proto, že dokončila oblouk letu. Až na zem. Před autobus.

Pak pod něj.

Řidička strhla volant doleva. Dupla plnou vahou těla na brzdu. Bez zaváhání. Bez paniky. Byla dobře vycvičená. Měla za sebou roky praxe. Přesto bylo příliš pozdě. Zaslýchla zakvičení brzd. Jekot pasažérů. A ucítila dopad. Přes volant. Jen lehký. Tvrdou plastovou obrubou volantu proběhlo tlumené zachvění. Volant sebou cukl méně, než kdyby najela do hlubokého výmolu. Nebo přejela velký kus dřeva. Ale na druhou stranu, asfalt nemá kosti, které se rozmáčknu a rozdrtí. Dřevo nemá orgány, které se roztrhnou a vykrvácí.

Řidička zavřela oči a snažila se nepozvracet. Věděla, jaká scéna ji čeká na ulici. Už jednou se stala nedobrovolnou spolupachatelkou sebevraha. Patřilo to k rizikům povolání.

Muž na opačné straně viděl mnohem víc.

Viděl autobus směřující na sever. Viděl ženu přicházející k jihovýchodnímu rohu křižovatky. Měl neomezený výhled. Stál natolik blízko, že byl věrohodný. Ve své výpovědi uvedl, že žena působila nervózně. Uštvane. Viděl, jak se podívala na hodinky. Nejprve si myslel, že pospíchá. Napadlo ho, že přeběhne přes křižovatku, ještě než bude autobus příliš blízko. Ale neudělala to. Zastavila se. Stála tam, přešlapovala a ošívala se, dokud nebyl autobus téměř vedle ní. Dokud řídička neměla šanci zpomalit nebo změnit směr.

Pak skočila pod kola.

Žena skočila. Svědek si tím byl jistý. Nezakopla. Neupadla. Byl to záměrný čin. Svědek to poznal podle načasování. Podle zrychlení jejího těla. Podle křivky, kterou opsalo. Podle přesného namíření. Nepřipadá v úvahu, aby to byla nehoda. Udělala to úmyslně.

Reacher byl jediný, kdo viděl úplně všechno.

Nacházel se patnáct metrů od křižovatky. Také měl nerušený výhled, ale k tomu ještě širší úhel pohledu. Viděl muže a ženu čekající naproti

sobě, až budou moct přejít. A viděl třetí osobu. Chláпка. Asi tak sto sedmdesát osm centimetrů vysokého. Šlachovitého. V šedivé mikině s kapucí a v džínách. Na stejné straně jako žena. Dva a půl metru od ní. Třicet centimetrů od obrubníku. Vůbec se nehýbal.

Dotyčný si pečlivě vybral stanoviště. Zcela jednoznačně. Stál poblíž křižovatky, takže nebudil pozornost, jakou by budil někdo, kdo bezcílně popochází. Byl od ženy natolik daleko, že by nikoho nenapadlo, že k sobě jakýmkoliv způsobem patří. Ale na druhou stranu zase tak blízko, že když se blížil autobus, stačilo mu udělat jenom pár kroků, aby se dostal těsně k ní. Přesunul se plynule. Ladně. Spíš jako stín než jako bytost z masa a kostí. Žena si nevšimla, že se vedle ní vynořil. Nevšimla si, že jí obtočil nohou kotníky.

Chlápek položil ženě ruku mezi lopatky a strčil do ní. Byl to nepatrný pohyb. Úsporný. Ani trochu dramatický. Ušel by většině náhodných pozorovatelů. Splnil však svůj účel. Jednoznačně. Nehrozilo, že žena zavrávorá a odrazí se od předku autobusu. Nehrozilo, že vyvázne s polámanými kostmi a otřesem mozku. Chlápek se o to postaral nohou. Uvěznil nohou ženu na místě. Žena se jen otočila, rozhodila ruce, ale kotníky zůstaly nehybné. Díky chlápkově noze dopadla vodorovně na zem.

Úderem o vozovku si vyrazila dech. Svůj poslední dech. Protože o půlveřinu později jí autobus převálcoval břicho a udělal z něj placku tenkou jako složené noviny.

ČTVRTÁ KAPITOLA

AUTOBUS ZASTAVIL ŠIKMO K OBRUBNÍKU, jako by ho ukradl opi-
lec a pak ho opustil, když žertík ztratil na kráse. Předek auto-
busu částečně blokoval křižovatku. Reacher viděl, jak se číslo
trasy na elektronickém panelu nad vstupními dveřmi změnilo na psanou žádost: PŘIVOLEJTE POLICII. Také viděl nohy mrtvé ženy. Vykukovaly zpod autobusu zhruba v polovině mezi jeho předkem a zadními koly. Na jedné chyběla teniska. Chlápek, který do ženy strčil, vytáhl ze zadní kapsy džín černý pytel na odpadky. Zatřásl jím, aby se otevřel. Přidřepł k noze bez tenisky. Natáhl ruku pod autobus. Cosi popadł a vytáhl. Reacher poznal, že je to ženina kabelka. Chlápek ji zastrčil do pytle na odpadky. Postavil se. Upravil si mikinu. Vydal se procházkovým krokem směrem na jih a vytrácel se z dohledu.

Reacher přeběhl úhlopříčně přes ulici k autobusu. Chodník se začínal plnit. Z obchodů, kaváren a kanceláří se hrnuli zvědavci a očumovali tělo. Muž v obleku zastavil svoje auto a vystoupil, aby lépe viděl. Nikdo však nevěnoval pozornost chlapíkovi v mikině s kapucí. Chlápek mizel mezi lidmi na okraji davu. Reacher se vrhl mezi diváky, odstrkoval je stranou, jednoho shodil na zadek. Chlápek v mikině se dostal za posledního z čumilů. Zrychlil. Reacher si prorážel cestu, stále nemilosrdněji. Prodral se mezi posledním párem a dal se do běhu. Chlápek měl dvacet metrů před sebou. Zkrátil rozestup na patnáct metrů. Na čtrnáct. Pak

chlapík zaslechl kroky za sebou. Ohlédl se přes rameno. Uviděl, jak se k němu přibližuje Reacher. Rozběhl se, v jedné ruce stále pytel na odpadky. Druhou rukou si zajel do kapuce. Bodl do zařízení, které měl nacpané v pravém uchu. Vyštěkl několik vět. Pak náhle zahrnul do uličky na levé straně.

Reacher pokračoval v běhu, dokud se nedostal necelý metr k ústí uličky. Potom se zastavil. Zaposlouchal se. Nic nezaslechl, tak si klekl, popolezl dopředu a nakoukl za roh. Předpokládal, že pokud má chlápek zbraň, namíří do výšky hlavy. Pokud má nůž, zaútočí na břicho. Nenarazil však na žádné nebezpečí. Nesetkal se s vůbec žádnou odezvou. Tak se zase postavil a udělal krok dopředu.

Ulička byla nejčistší, jakou kdy viděl. Stěny přilehlých budov byly ze světlých cihel. Působily rovně a upraveně. Bez graffiti. Ani jedno z oken v přízemí nebylo rozbité. Požární schodiště vypadala čerstvě natřená. Obě strany lemovaly popelnice. Rovnoměrně rozestavené. Některé zelené. Některé modré. Všechny měly víka. Ani jedna nepřetékala a po zemi se neproháněly odpadky.

Chlápek byl deset metrů daleko. Opíral se zády o stěnu na levé straně. Stál naprosto nehybně a pytel na odpadky měl položený u nohou na zemi. Reacher se k němu vydal. Přiblížil se na šest metrů. Pak zvedl chlápek lem mikiny. Předvedl černou, hranatou pistoli zastrčenou za opaskem.

Chlápek nakázal: „Zůstaňte stát. Takhle blízko to stačí.“

Reacher pokračoval dál. Přiblížil se na tři metry.

Chlápkova ruka se vznášela nad rukojetí pistole. Chlápek nařídil: „Stát. Podržte ruce tak, abych na ně viděl. Není nutné, aby někdo přišel k úrazu. Stačí, když si promluvíme.“

Reacher se přiblížil na metr. Pak pravil: „Někdo jiný.“

„Cože?“ podivil se chlápek.

„K úrazu přišel někdo jiný. Ta žena, co jste do ní strčil. Bylo to nutné?“

Chlapík otevřel a zavřel ústa, nevyšlo z nich však jediné slovo.

Reacher rozkázal: „K zemi. Prsty roztažené za hlavou.“

Chlápek nezareagoval.

„Možná není nutné, aby někdo přišel k úrazu,“ řekl Reacher. „A tím *někým* myslím *vás*. Všechno záleží na tom, co teď uděláte.“

Chlápek hmátl po pistoli. Byl rychlý. Ale ne dostatečně. Reacher ho chytil za zápěstí, trhl jím doprava a otočil chláпка obličejem ke zdi.

„Nechte toho.“ Chlápkovi vyjel hlas o oktávu nahoru. „Počkat. Co to děláte?“

„Chci zjistit, jak se vám to bude líbit,“ odpověděl Reacher. „Nemáme tady autobus. Zato cihly. Ty budou muset stačit.“

Reacher pustil chlápkovo zápěstí. Zvedl ruku. Položil ji chlápkovi mezi lopatky. A strčil do něj. Zprudka. Surově. Brutálně. Mnohem víc, než bylo zapotřebí. Chlápek se pokusil zachránit, ale neměl šanci. Proti síle strčení se nemohl ubránit. Narazil obličejem do zdi a svezl se k zemi, jako by se mu rozpustily kosti v nohách. Z poranění na čele mu prýštila krev. Měl zlomený nos. Bylo pravděpodobné, že se udusí. Nebo utopí.

Ani jedno z toho by Reacherovi moc nevadilo.

PÁTÁ KAPITOLA

REACHER CHTĚL CHLÁPKA POPADNOUT a odnést zpátky k autobusu. Byl by tak připravený, až přijede policie. Zarazil se však, když zvedl pytel na odpadky. V pytli byla ženina kabelka. A něco v té kabelce stálo za zabití. Reacher dělal v armádě třináct let vyšetřovatele. Starých zvyků se těžko zbavuje. A neslyšel ještě sirény. Věděl, že mu zbývá trochu času.

Reacher ze země sebral pistoli a zastrčil si ji za opasek. Povalil chlápka do stabilizované polohy na zemi u zdi a začal jeho kapsami. Přesně podle očekávání nenašel nic se jménem ani adresou, ale chlápek měl svazek klíčů. Reacher vybral ten nejostřejší a uřízl jím dva zubaté, široké pruhy kolem dokola z hořejšku pytle. Ovázal si jimi ruce a vytáhl kabelku. Měla zhruba pětáctýřicet na pětáctýřicet centimetrů, byla z jakési umělé, světlehnědé kůže a měla jak dlouhý, úzký popruh na nošení přes rameno, tak i normální ucha. Zavírala se na zip. Reacher ji otevřel. Zahrabal uvnitř. Jako první vytáhl dámskou peněženku. Byl v ní mississippijský řidičský průkaz na jméno Angela St. Vrainová bytem ve městě Winson. Tři jednodolarové bankovky. Účtenky ze supermarketu a drugstoru. A fotografie Angely s malou holčičkou. Přibližně tříletou. Podoba nešla přehlédnout. Matka a dcera. O tom neměl Reacher nejmenší pochybnosti.

Reacher položil peněženku na zem a zalovil opět v kabelce. Vytáhl laminovanou kartu na světle modré šňůrce. Pracovní průkaz. Dokazo-

val, že Angela vykonává jakousi funkci ve vězení. Ve vězení zvaném nápravné zařízení Minerva také ve městě Winson ve státě Mississippi. Pak narazil Reacher na kartáč na vlasy, na šminky a na pár dalších osobních předmětů. Na kroužek se třemi klíči. A na obálku. Obyčejnou a hnědou. Formátu A4. Ale adresovanou na někoho jiného. Na dalšího obyvatele Winsonu v Mississippi jménem Danny Peel. A ta obálka byla otevřená.

Obálka obsahovala černobílou fotografii – policejní fotografii pořízenou před šestnácti lety – a složku papírů. Na fotografii byl mladý muž. Se ztrhaným a přepadlým obličejem a s nakrátko ostříhanými vlasy. Nedávno ostříhanými vlasy, pomyslel si Reacher, soudě podle světlé pokožky prosvítající pod strništěm. Upoutaly ho také klukovy oči. Byly posazené blízko k sobě, doširoka otevřené, napůl vyděšené a napůl zmatené. A kluk měl ještě jednu pozoruhodnost. Chyběl mu levý ušní lalůček. Jako by mu ho někdo uřízl. Zbyl po něm rovný holý okraj a jizva táhnoucí se přes krk na zátylek. Po ostré břitvě, usoudil Reacher. Někdo se musel po klukovi ohnat, mířil na hrdlo, a kluk se otočil, přikrčil hlavu a uhnul. Ne natolik rychle, aby odvrátil říznutí. Ale natolik rychle, že si zachránil život. Což už je něco, pomyslel si Reacher. Možná.

Papíry se dělily na dvě kategorie. První pocházela od vězeňské služby státu Mississippi a začínala životním příběhem Antona Begovice. Počínaje jeho dospělostí. Popisovala, jak se Begovic dostal v osmnácti do maléru. Obvinili ho z účasti na vloupání. Pojily se k němu i jiné trestné činy. Váha obvinění dosáhla takové míry, že skončil za mřížemi. Údajně nevyhnutelný vývoj. A ve vězení se pro něj všechno ještě zhoršilo. Netrvalo ani tři roky a ocitl se na samotce. Strávil tam následujících sedm let. Ale druhá kategorie papírů obrátila jeho život k dobrému.

Změna proběhla ve stejnou dobu, kdy vězení převzala společnost Minerva. Zaměstnavatel Angely. Begovic se navrátil mezi běžné osazenstvo. Jeho chování se zlepšilo. Vězeňská společnost zaštitila finančně odvolání. Soukromý vyšetřovatel získal od bývalého vězně na smrtelné posteli příznání k trestným činům, které přišli Begovicovi. Zjistilo se, že detektiv, jenž případ uzavřel, se před deseti lety zabil, až po uši

namočený do dluhů z hazardu. A soudce nařídil Begovicovo propuštění. Bezprostředně se blížilo. Podle posledního záznamu měl být Begovic propuštěn v deset ráno následující pátek.

Reacher zasunul fotografii a dokumenty zpátky do obálky. Vložil obálku zpátky do kabelky a přidal ostatní Angeliny věci. Zapnul kabelku na zip a upustil ji do pytle na odpadky. Odmotal si z rukou plastové pruhy a nacpal si je do kapsy. Uvažoval o obsahu obálky. O tragickém příběhu nespravedlivě odsouzeného muže. Přemýšlel o tom, co má společného s Angelou. Což ho přivedlo k dalšímu tragickému osudu. K osudu, který právě začínal. K osudu holčičky z fotografie. Angeliny dcery. Která bude muset vyrůstat bez matky.

ŠESTÁ KAPITOLA

DO ÚSTÍ ULÍČKY NAKOUKL PŘEDEK AUTA. Černý sedan. Nablýskaný. Elegantní. BMW. Reacher to poznal podle modrobílého emblému na kapotě. Emblém měl představovat oblohu a mraky. Reacher se to někde dočetl. Pak se firemní emblém vrátil ke kořenům výrobce leteckých motorů. Reacher však netušil, co je to za model. Nebyl žádný velký znalec aut.

BMW se posunulo dopředu. Řidič měl na sobě také mikinu s kapucí. Zastavil, stáhl okno a nařídil: „Ruce tak, abych na ně viděl. Pak ustupte stranou.“

Reacher se nepohnul.

Řidič přeřadil na neutrál a protúroval motor. Sešlápl dvakrát třikrát plyn až k podlaze a pak počkal, až ten hněvivý zvuk odezní. „Řekl jsem ustoupit stranou.“

Reacher zůstal na místě.

Auto stálo tři metry od něj a dva a půl metru od zdi. Chlápek v bezvědomí ležel na zemi patnáct centimetrů od Reacherových pat. Patrně byl řidičův kámoš. Proto si řidič nejspíš přál, aby Reacher odstoupil. Nechtěl ublížit oběma.

Reacher zůstal na místě.

Auto popojelo dopředu. Řidič otočil volantem. Pokračoval dál napříč přes uličku, až se dostal předním nárazníkem na metr k Reacherovi. Pak narovnal volant a dupl na plyn. Auto vyrazilo dopředu. Řidič vzal

volant do pravé ruky. Levou chytil držadlo dveří. Otevřel dveře dokořán a držel je jako rytíř na hřbetě koně snažící se zasáhnout štítem protivníka. Srazit ho k zemi. Nebo ho alespoň odhodit z bezpečného postavení.

Reacher se nenechal odhodit. Místo toho udělal krok dopředu. K autu. Zvedl koleno a kopl bříškem chodidla do dveří. Vložil do toho kopance veškerou sílu. Veškerou váhu svého těla. Trefil se doprostředka. Kov ve dveřích se prohnul, zaskřípal a zdeformoval. Dveře se zabouchly. Auto prošumělo kolem Reachera a pak zahrnulo doprava směrem od něj. Řidič bojoval s volantem. Potom zprudka zabrzdil, ale o okamžik příliš pozdě. Pravý roh auta narazil do popelnice na druhé straně uličky. Rozbil se přední reflektor. Řidič zařadil zpátečku a dupl opět na plyn. Škubl volantem. Auto sebou smýklo a pak se narovnal. Jeho zadní levý roh se dostal na úroveň Reacherových nohou. Chlápkovi na zemi se nic nestane. Ochrání ho přečnávající konec auta. Ale Reacher neunikne. Ne při tomhle úhlu. Auto ho rozdrťí o zeď.

Reacher se vrhl po hlavě k ústí uličky, překulil se jednou na zemi a vyskočil zase na nohy. Auto narazilo do zdi. Vysypalo se další sklo. Střepey se snesly na hrudník a břicho chlápka v bezvědomí. Ale nebyly natolik ostré, aby mu prořízly oblečení. A náraz nebyl natolik silný, aby vyřadil auto z provozu.

Řidič zůstal po celou dobu na sedadle. Pochopitelně. Vyhnul se pěstnímu souboji, což byl rozumný tah. Ale nepokusil se vystřelit. Reacher usoudil, že ať už se stane cokoliv, musí to vypadat jako nehoda. Nehoda bude působit mírně podezřele, i když nedaleko odtud porazil autobus Angelu St. Vrainovou. Daleko podezřeleji by působilo, kdyby zůstalo ležet v uličce tělo zastřeleného člověka.

Reachera nesvazovaly podobné zábrany. Vytáhl pistoli, kterou sebral chlápku na zemi, a obešel auto. Chystal se vystřelit do okna spolujezdce. Řidič pochopil, k čemu se schyluje, a rozjel se dopředu prostředkem uličky. Reacher místo toho střelil třikrát do zadního okna. Prvním výstřelem proměnil sklo v hustou síť neprůhledných krystalků. Druhým výstřelem vytlačil celou hmotu na zadní sedadlo. Třetím výstřelem cosi trefil. Tím si byl jistý. Jenom nevěděl, jestli zasáhl řidiče. Nebo opěrku hlavy. Nebo nějakou jinou náhodnou součástku.

Auto zastavilo. Zůstalo chvíli stát. Pak se rozsvítilo zbývající couvací světlo. Zakvílely pneumatiky. Auto vyrazilo dozadu. Reacher ještě třikrát vystřelil. Zasáhl třikrát sedadlo řidiče. Auto však pokračovalo dál. Přímo na Reachera. Nejevilo známky, že zpomalí. Nejevilo známky, že se vyhne Reacherovi. Řidič musel být příkrčený. Patrně napůl schovaný v prostoru na nohy, protože byl tak malý, že se tam vešel. Reacher usoudil, že používá zadní kameru, aby viděl, kam jede. Pozvedl pistoli a zamyslel se nad tím, kde je objektiv. Pak tu myšlenku zavrhl. Nezbýval mu čas. Naznačil pohyb doleva a potom skočil doprava. Chtěl ještě jednou zkusit okno spolujezdce. Nebylo daleko. Ještě dvě vteřiny a bude ho mít na mušce. Pak bude po řidiči. Zcela jednoznačně.

Řidič strhl volant doprava. Reacher zůstal uvězněný u zdi. Kdyby se pohnul opačným směrem, auto by do něj narazilo. Nebo kdyby se pohnul dopředu. Nebo kdyby se pohnul dozadu.

Auto se rychle blížilo. Zadní nárazník byl jen centimetry daleko.

Reacher neměl kam utéct.

Jedině nahoru. Když si to správně načasuje.

Reacher si vrazil pistoli za opasek. Počkal další zlomek vteřiny. Pak vyskočil na kufr auta a dupl zprudka dolů. Vyhodil ruce na hlavu, aby dopadl s ještě větší vahou. Konečky prstů se dotkl čehosi kovového. Hrubého, studeného železa. Části požárního schodiště. Příčky v jeho spodní části. Jedné z vodorovně poskládaných jako prolézačka v tělocvičně. Reacher po ní hrábl. Pevně se jí chytil. A vytáhl nohy nad střechu auta.

Reacher to téměř dokázal. Ale brknul vyztuženými špičkami bot o rám prázdného zadního okna. Projel jím obrovský otřes. Od kotníků přes kolena nahoru tělem a do paží, rukou a prstů. Které se uvolnily. Trochu. Reacher se však nepustil. Upevnil sevření. Sledoval, jak pod ním mizí kapota auta. Narovnal nohy a chystal se seskočit dolů, otočit se a znovu vystřelit. Tentokrát do předního skla. Přímo do přední části kabiny. Kde se nemá řidič kam schovat.

Reacher zaslechl zvuk. Nad sebou. Jako by vrzal, sténal a trhal se kov. Ozvala se rána. Ostrá a hlasitá jako výstřel. Následoval další zvuk. A třetí. Z kovové konstrukce. Così se oddělovalo. Možná kvůli Rea-

cherově váze. Možná proto, že jeho váhu znásobil náraz auta. Nebo možná proto, že požární schodiště nebylo tak dobře udržované, jak se zdálo ze země. Vrstvy barvy jenom zakryly nejruznější stavební vady. Ať už to však způsobilo cokoliv, bylo jasné, že se z kostry v dalším patře uvolňují vzpěry spojující žebřík s plošinou. Celý díl se rozvibroval. Roztřásl. Naklonil se dopředu pryč od budovy. O deset stupňů. O patnáct. Na okamžik se zastavil. Ustálil. Ale v nové pozici. Zůstal vykloněný. V úhlu, pro nějž nebylo navrženo ukotvení. Ukotvení začalo povolovat. Skřípělo, chvělo se a z drolivého zdiva vylézaly šrouby.

Reacher pochopil, co se děje. Pustil se příčky. Dopadl nohama na zem. Udělal poloviční krok. A přímo na hlavu se mu zřítila změť pokrouceného kovu.

SEDMÁ KAPITOLA

JED STARMER si za patnáct let svého života nelámal moc hlavu kvůli pojetí práva.

Věděl, že existují zákony. Chápal, že nějakým způsobem formují a řídí svět kolem něho, ale pouze neviditelným, abstraktním způsobem jako gravitace nebo magnetismus. Věděl, že se dostaví následky, když je člověk poruší. Pokuty. Tresty. Nejrůznější nepříjemné postihy. Viděl skupinku lidí v oranžových overalech nucenou sbírat po stranách dálnice odpadky. Naslouchal pěstounům, kteří ho varovali před pašákem. A před vězením. A nakonec před peklem. Nic z toho však neuhodilo na citlivou strunu. Nehrálo to v jeho životě žádnou roli. Nechystal se vyloupit banku. Ani ukrást auto. Dokonce nechodil ani často za školu. Existovaly jiné věci, které mu dělaly starosti. Mnohem naléhavější věci, například aby ho nevyhodili z domova a nemusel žít na ulici. A jak se vyhnout pobodání nebo zastřelení pokaždé, když chce někam jít.

Jedův úhel pohledu se naprosto změnil o jeho patnáctých narozeninách. To bylo před dvěma týdny a dvěma dny. Stalo se to v neděli, takže Jedovi pěstouni byli v kostele. Jed odjel autobusem osm kilometrů hluboko do South Central LA, kam mu říkali, že nemá nikdy jezdit. Posledních dvě stě metrů urazil pěšky po rozpraskaném chodníku, snažil se při tom tvářit nebojácně a díval se upřeně do země, aby se vyhnul očnímu kontaktu s kýmkoliv, kdo ho možná pozoruje. Zvládl to ke krátkým ošoupaným schodům vedoucím k činžovnímu domu jeho bio-

logické matky. Proběhl po nich. Strčil do dveří. Zámek byl rozbitý jako pokaždé, co se sem za uplynulých pár let tajně vypravil, tak vstoupil do vestibulu a vydal se rovnou po schodišti. Dostal se do druhého patra. Prošel chodbou. Věděl, že nemá cenu otálet, tak zaklepal. Čekal. A doufal. Že jeho matka bude doma. Že bude střízlivá. A i když asi nebude vědět, co je za den, pozná alespoň jeho.

Ukázalo se, že Jedova matka ví. Co je za den i kdo ji přišel navštívit. Byla dokonale při smyslech. Dokonce i oblečená. Otevřela s cigaretou v ruce a provedla Jeda namodralým dýmem do hlavní místnosti bytu. Měla zatažené závěsy. Všude se válelo haraburdí. Oblečení. Boty. Kabelky. Knihy. Časopisy. Cédéčka. Dopisy. Účty. Všechno narovnané do neupravených hromádek, jako by se někdo pokoušel o polovičatý úklid, ale nevěděl přesně, jak se to dělá. Matka se na chvíli zastavila uprostřed chaosu, povzdechla si a ukázala ke gauči. Jed se kolem ní protáhl a sedl si do rohu. Matka se usadila na opačnou stranu a zamáčkla cigaretu v popelníku na stolku vedle sebe. Popelník už přetékal. Na koberec se snesla záplava popela. Matka si znovu povzdechla a obrátila se obličejem k Jedovi. Řekla, že ho čekala. Nemá pro něj sice dárek, ale je ráda, že přišel, protože mu chce něco povědět. Vlastně dvě věci.

První věc byla, že je nemocná. Má rakovinu slinivky. Ve čtvrtém stadiu. Jed se moc nevyznal v lidské biologii. Nevěděl, k čemu je slinivka dobrá. Nebyl si jistý, co znamená číslo čtyři. Ale podle matčiny slz pochopil, že situace je vážná. Nezbývá jí moc času. Možná měsíce. Možná jen týdny. Déle žít rozhodně nebude.

Druhá věc, s níž se mu matka svěřila, byla pravda o jeho otci. Nebo alespoň pravda, které věřila.

První informace vzbudila v Jedovi pocit viny. Což byla překvapivá reakce. Jed po mnoho let sledoval, že lidé povětšinou truchlí, když se dozvědí, že jejich blízcí příbuzní jsou na pokraji smrti. Ale poté, co onu informaci zpracoval, nebyl smutný. Nezoufal si. Ulevilo se mu. Uvědomoval si, že to není správné. Nemohl si však pomoci. Jako by celý život plaval proti proudu se závažím uvázaným kolem pasu. Závažím způsobeným starostmi. Neustálým strachem, jestli se doma neukáže policie.